

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 89

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua, chúng ta đã kết thúc mục 3. “Sở thích của Thánh Nhân là gì?” và nội dung cuối cùng của mục này là «Chiếu sáng lịch sử của tổ tông? Là kế thừa tuyệt học của thánh hiền». Làm thế nào để kế thừa tuyệt học? Hoằng truyền giáo huấn thánh hiền.

Chúng ta có nghe Tiến sĩ Thái giảng về tấm gương của Hòa Thượng Tịnh Không, ngài vốn không có tiền, cũng không có quyền, vậy mà Ngài đã đem được giao huấn của Cổ Thánh Tiên Hiền đi khắp thế giới để hoằng dương. Vậy Ngài nhờ vào cái gì mà thành công được như vậy ạ? Đó là nhờ lòng chân thành.

Đáng lẽ hôm nay chúng ta sẽ chuyển sang học mục 4. “Cha mẹ có những sở thích nào cần đáp ứng”. Nhưng hôm nay trước khi chuyển sang mục 4, chúng ta sẽ chia sẻ về nội dung:

CHÂN THÀNH THÌ CẦU GÌ ĐƯỢC NẤY

(Xin các bạn lưu ý, tôi không thể có năng lực để chia sẻ bài này mà hầu khắp là tôi lược trích từ Liễu Phàm Tứ Huấn Giảng Giải và Tịnh Độ Đại Kinh Khoa Chú – Chủ giảng Hòa Thượng Tịnh Không)

Phàm phu không thể không có mong cầu, ai cũng có cái cầu hết. Cầu giàu có này, được danh giá này, xong được khỏe mạnh này, con cái nó ngoan ngoãn hiếu lễ này, đều là mong cầu những thứ ấy.

Các bạn mong cầu có nhiều không ạ? Rất nhiều. Nhưng mà mười điều các bạn mong cầu thì các bạn thực hiện được mấy điều ạ? Cổ nhân nói: *Bất như ý sự thường bất cửu*”, có nghĩa là mười điều các bạn mong cầu thì 8-9 điều là không được như ý.

Tựu chung lại thì những thứ mà bạn mong cầu không ngoài vật chất cũng như tinh thần mà thôi. Cho nên bài chia sẻ này chúng ta sẽ có 5 nội dung sau:

1. *Vật chất do đâu mà có?*
2. *Phước họa do đâu mà có?*
3. *Muốn cầu được thì phải làm thế nào? Cầu từ chân tâm;*
4. *Làm thế nào để cầu được từ chân tâm? Dùng tâm chân thành*
5. *Làm thế nào để được tâm chân thành?*

Vâng ạ! Chúng ta bắt đầu vào nội dung thứ nhất.

1. Vật chất do đâu mà có? Đều do tâm sinh

Vì bạn cầu vật chất mà nên bạn phải biết là vật chất từ đâu mà có. Hòa Thượng có giảng vật chất từ đâu mà có như sau:]

“Những nhà khoa học cận đại chuyên môn nghiên cứu vật chất xem nó là gì? Phương pháp họ đã dùng cùng với Phật đã nói hoàn toàn giống nhau, chính là đem vật chất phân khai, xem rốt cuộc vật chất là gì?

Trong bộ Câu Xá Luận có chép về vi trần và thế giới, đại ý như sau: Từ vật lớn nhất là thế giới, rồi đem chẻ nhỏ thế giới ra nhiều lần, cho đến thành những hột bụi bay qua bay lại qua các kẽ hở (Ví như là mỗi một buổi sáng, mặt trời chiếu vào các kẽ hở, chúng ta thấy có rất nhiều nhiều cái hạt bụi này bay qua bay lại). Các thứ bụi này được gọi tên là: Khích du trần: Là bụi bay qua kẽ hở.

Dem “Khích du trần” này chẻ nhỏ thành bầy phân thì gọi là “Ngưu mao trần”, có nghĩa là hạt bụi nhỏ ở trên đầu lông con trâu. Lông trâu thì tương đối là thô nên bắt đầu từ trên cái đầu nhọn của cái lông trâu này có một hạt bụi giống như là dính ở trên đó, nó có lực hút, nó không rơi xuống;

Từ “Ngưu mao trần” này lại đem cái trần này phân ra thành bảy phần, một phần bảy này thì gọi là “Dương mao trần”, tức là hạt bụi trên đầu lông dê;

Lông dê mịn hơn nên đem “Dương mao trần” này phân thành bảy phần, thì một phần bảy này lại gọi là “Thổ mao trần”;

“Thổ mao trần” này chính là lông thỏ. Lông thỏ thì càng mịn hơn, thổ mao trần này lại được phân thành một phần bảy thì gọi là “Thủy trần”.

“Thủy trần” này là bụi rớt trong nước mà không bị ướt, vì chúng quá nhỏ ạ. Mắt thịt của chúng ta không thể nhìn thấy nhưng nếu để chúng ở trong nước, nước có khe hở, chúng ta sẽ quan sát trong kính hiển vi sẽ thấy nước có khe hở và hạt vi trần này đi lại trong khe hở của nước, đi tới đi lui mà không chướng ngại.

Thủy trần này lại đem nó phân thành bảy phần, một phần bảy này thì gọi là “Kim trần”. Tại sao lại gọi là Kim trần ạ? Vì bụi này có thể lọt qua vàng khối hay là sắt dây hay là kính dày. Những thứ này vì mật độ tương đối lớn, khít hơn so với nước, nhưng vẫn là có khe hở, nên hạt kim trần này rất dễ dàng đi thông qua, không chướng ngại. Một cái hiện tượng vật chất nhỏ đến như vậy;

“Kim trần” này lại đem nó phân ra một phần bảy, trên kinh Phật gọi là “Vi trần”;

Vi trần, cái thứ này vẫn có thể phân, lại đem phân nó ra thành một phần bảy nữa, một phần bảy này nhà Phật gọi là “Cực vi trần”. Đại khái chính là người hiện tại, khoa học chúng ta gọi là “Hạt cơ bản”;

“Cực vi trần” này lại vẫn có thể phân, lại phân thành một phần bảy nữa thì gọi là “Cực vi chi vi” hay chính là “Lân hư trần”. Cái này thì không thể phân được nữa rồi, nếu phân nữa thì sao ạ? Không còn! Hiện tượng vật chất không thấy rồi, nó là hàng xóm của hư không, nếu phân nữa thì chính là hư không, là huyền tướng rồi.

Cho nên nhà Phật có câu “Vạn pháp giai không” (Nghĩa là tất cả pháp đều là không có thực). Nghĩa chữ Pháp này rộng lớn mênh mông, chỉ cho tất

cả mọi sự vật trên vũ trụ, chẳng những các vật hữu hình, cho đến các vật vô hình tưởng tượng như là “lông rùa”, “sừng hổ”, cũng đều gọi là Pháp cả.

Cái này cũng đã được khoa học gia tìm ra cách đây 80 năm. Vào 80 năm về trước, khoa học gia mới phát hiện ra là nguyên tử. Vào lúc đó họ cho rằng nguyên tử là đơn vị vật chất nhỏ nhất, không thể phân nữa.

Tuy nhiên, theo tiến bộ của máy móc khoa học, họ đã phá vỡ nguyên tử xem nó là cái gì. Thì liền xem thấy bên trong cái hạt nguyên tử này, thấy có điện tử, rồi thấy những cái hạt trung tử, trung tử ở đây chính là hạt (notron), không có tích điện e và proton. Thì ra nguyên tử là do những thứ này tổ hợp thành mà không phải chỉ là đơn thuần hạt nguyên tử.

Khoa học gia lại đem những thứ này mỗi mỗi đều tách ra, hạt nguyên tử tách ra rồi, rồi điện tử tách ra, trung tử tách ra, họ lại phát hiện ra “Hạt tử”. Có rất nhiều loại hạt không giống nhau, mà khoa học gia gọi là “Hạt cơ bản”.

Cái hạt này vẫn có thể phân tách ra lại phát hiện, khoa học gọi là “Hạt Quark”, có mấy mươi loại. Cái thứ này lại phân ra, phát hiện ra là “Vi trung tử”, chính là “Cực vi chi vi” mà trên kinh Phật đã gọi. Cũng là không thể phân được nữa rồi, vì sao vậy? Nếu phân ra nữa thì không còn, không rồi. Không rồi thì phát hiện ra hiện tượng gì a ? Hiện tượng ý niệm sóng động, cái phát hiện này của khoa học là thành tựu vô cùng khó được.

Cho nên khoa học gia kết luận: Trên thế giới căn bản không có cái thứ vật chất này. Vật chất là giả không phải là thật. Vật chất là gì a ? Vật chất là huyền tướng từ trên ý niệm mà sanh ra” (Trích Tịnh độ Đại Kinh Khoa Chú – Chủ giảng HT Tịnh Không)

[Sau này theo lý thuyết dây, khoa học có nói là giao động của những sợi dây sẽ tạo nên sóng rung vũ trụ, sóng này sẽ tạo nên vũ trụ nhân sinh. Nhưng họ không biết được sóng của những sợi dây này chính là sóng của ý niệm;]

“...Triết lý này đã gây ra những cuộc tranh luận gay gắt. Nhiều người thấy rằng sẽ thật là ngớ ngẩn và dễ gây ra phản nộ, nếu cho rằng những điều kỳ diệu của sự sống và của Vũ trụ chỉ đơn giản là kết quả của cái vũ điệu tẻ

nhật của các hạt cơ bản ... và chính những hạt này lại chỉ đơn giản là các sợi dây bé nhỏ dao động?

Đối mặt với kiểu phê phán đó, nhà vật lý được giải Nobel là Steven nói: “Hẳn nhiên, quan điểm quy giản luận khiến chúng ta đều cảm thấy ớn lạnh sống lưng, nhưng chúng ta đã chấp nhận nó như nó vốn có, không phải bởi vì nó khiến chúng ta thích thú mà bởi vì thế giới của chúng ta vận hành đúng như vậy” (Lược trích: Giai điệu dây và bản giao hưởng vũ trụ - Tác giả: Nhà Vật lý học Brian Greene)

Phật pháp gọi là “Sắc”, gọi là “Tướng”, chính là hiện tượng vật chất. Hiện tượng vật chất nhỏ nhất là vật chất cơ bản, nó từ đâu mà ra ạ? Từ ý niệm mà ra. Cho nên trên kinh Phật mới nói là “Sắc do tâm sanh” “Tướng do tâm sanh”, “Cảnh tùy tâm chuyển” là tùy theo ý niệm của người mà chuyển.

Mấy ngàn năm nay những lời nói này trên kinh Phật, không có người giảng được rõ ràng, không có người giảng được tường tận. Nhưng cho dù giảng được rõ ràng, giảng tường tận, cũng không có người tin tưởng.

Không những hiện tượng vật chất, mà cả hiện tượng tinh thần, rồi hiện tượng tự nhiên đều do tâm sinh.

Khoa học gia ngày nay dùng khí cụ mới nhất quan sát chứng minh, những điều Phật đã nói trên Kinh này là chân thật, không phải giả. Cho nên khoa học gia rất là cảm khái mà nói rằng: “Khoa học phát triển trong bốn trăm năm gần đây, sinh ra ngộ nhận nghiêm trọng”. Cái sai lầm này chính là “**Pháp nhị phân**”, đem cái hiện tượng trong vũ trụ này phân thành hai là vật lý cùng tâm lý.

[Cho nên nhà Phật kết luận là vũ trụ nhân sinh đều do tâm sinh.

Chúng ta chuyển sang ý thứ 2 ạ.

2. Phước họa do đâu mà có? Cũng do tâm sinh

Nhà Phật cũng có câu “**Vạn pháp duy tâm tạo**”, vậy thì họa và phước cũng từ tâm mà ra:]

Lục Tổ Huệ Năng trong Pháp bảo Đàn Kinh có nói: “Nhất thiết phước điền, bất ly phương thốn”, tức là tất cả phước điền [là ruộng phước] đều không rời tâm địa của con người. “Phương thốn” chính là chỉ tâm địa của chúng ta. Lành dữ họa phước đều do ý niệm mà biến hiện ra, không rời tâm.

[Bắt đầu xuất phát từ tâm hết. Có thể có những việc bạn bắt đầu từ tâm, bạn muốn thiện cho người, bạn không làm được, như Vệ Trọng Đạt trình lên Vua là không sửa cái đập Tam Sơn, vua không đồng ý. Nhưng mà vì ông xuất phát từ cái tâm chân thành thương dân của ông ấy, cho nên ông được ghi công.

Còn nếu như bạn cũng thế, bạn cũng trình là cái đập đá Tam Sơn này không sửa, nhưng không phải vì dân mà ví dụ vì bạn lười, bạn sợ trách nhiệm, thì bạn sợ cho bạn chẳng hạn.

Cho nên nếu mà về hình thức thì hai bên dân đều không phải làm, nhưng về tâm thì một bên là thương dân thực sự, còn một bên là sợ trách nhiệm và lười nhác. Vậy thì hai bên không như nhau. Hy sinh phụng hiến vì người thì công đức này của bạn rất là lớn, nhưng nếu vì mình thì đây không phải là thiện mà lại là ác. Vậy thì không có công mà là có tội, không có phước mà là có họa.

Cho nên: “Nhất thiết phước điền, bất ly phương thốn” là chỉ tâm địa của chúng ta lành dữ họa phước đều do ý niệm biến hiện ra, không rời cái tâm này.

Trong Kinh Lăng Nghiêm Phật có dạy: Tại sao lại có gió chẳng hạn? Bởi vì chúng sinh kiêu mạn, bão tố đấy. Còn các chúng sinh đều tham lam thì sao ạ? Thì tạo ra lũ lụt, đều sân hận thì tạo ra hỏa hoạn núi lửa.

Bạn thấy độ này cháy suốt, cháy khắp mọi nơi chưa? Vì sao mà sân? Vì toàn là tham không được thì sân thôi.

Đây, đều từ trong chân tâm bản tánh mà biến hiện ra. Cho nên nếu muốn làm sao đấy hỏa hoạn không đến nữa? Thế bạn lại bảo là: ừ thôi cái chỗ này phòng cháy chữa cháy phải tích cực. Hoà Thượng bảo đây toàn là về phần ngọn hết. Còn nếu đi về phần gốc tức là bạn phải dạy luân lý đạo đức

cho người, phải buông được cái gọi là sân này, hay phải buông được cái tham này, tự nhiên kể cả tham hoa thiên nhiên cũng không đến nữa.

Đây là vạn pháp duy tâm tạo, tham lam thì tạo thành lũ lụt, sân hận thì tạo thành núi lửa hoả hoạn. Ngu si thì tạo thành bão tố, mà kiêu mạn thì tạo thành động đất sóng thần, cứ như thế mà biến hiện ra.

Ngày trước đoàn quân của Napoleon trong đại chiến thế giới thứ 2, khi đi qua một cái cầu, đều phải đi theo kiểu duyệt binh, một hai một, rất là đều. Khi họ cùng dậm chân xuống đồng loạt như thế nó trở thành cộng hưởng thì cây cầu gãy luôn. Cho nên bạn đừng bao giờ coi thường một cái ý nghĩ tham của bạn. Vì cái ý nghĩ tham này chính là góp gió thành bão đấy, thì nó tạo thành lũ lụt đấy.

3. Muốn cầu được, ước thấy thì phải làm thế nào ạ? Cầu từ chân tâm.

Trong Liễu Phàm Tứ Huấn ngài Vân Cốc Thiền sư có khai thị cho ngài Viên Liễu Phàm như sau:

“Tùng tâm nhi mệnh, cảm vô bất thông”. Có Nghĩa là: “Từ nơi tâm mình mà tìm cầu thì mọi sự đều được cảm ứng”.

“Tất cả pháp thế gian, xuất thế gian đều từ trong chân tâm bản tánh biến hiện. Ta tìm được chân tâm bản tánh, đâu có đạo lý không cầu được?”

[Mình cứ có cái câu gọi là có cầu tất có ứng, thế nhưng mà mình cầu mãi, mười năm, hai mươi năm đều không có ứng. Cái tâm của chúng ta đây gọi là gì ạ? Vọng tâm, là tâm giả; Chân tâm là tâm thật. Vậy chân tâm này, chính là tự tính, là Phật tính. Cho nên chúng ta muốn cầu cảm ứng thì cầu từ đâu? Phải cầu từ chân tâm.

Hòa Thượng giảng tiếp:]

“Thế xuất thế gian khó nhất là thành Phật. Thành Phật còn có thể cầu được, hưởng gì công danh phú quý của thế gian. Đó là chuyện nhỏ nhất chẳng đáng là gì, làm gì có chuyện không cầu được?”

4. Làm thế nào để cầu được từ chân tâm? Dùng tâm chân thành.

Nhưng mà muốn cầu được thì phải thông. Ngày nay chúng ta cầu quan trọng nhất là thông, thế nào gọi là thông? Thông có nghĩa là quán thông tầng không gian.

[Nghĩa là bạn phải quán thông suốt tất các tầng không gian của hư không pháp giới. Vậy vũ trụ có bao nhiêu tầng không gian ạ? Một, hai hay là ba, hay là nhiều hơn nữa....]

Nói về quán thông tầng không gian nhá. Hòa Thượng nói không gian duy thứ thì vô lượng vô biên. Nhưng đối với con người thì không gian duy thứ của chúng ta là 3 độ; Thế và đối với lại quỷ thần thì của họ nâng cao lên 4 độ, rồi chư thiên 5 độ, 6 độ. A La Hán cứ thế mà nâng lên. Nhưng mà cái duy thứ không gian này thì là vô lượng vô biên.

Vậy thì cái của mình là không gian 3 độ. Vậy bạn làm thế nào quán thông tầng không gian là bạn phá 3 cái, 3 cái tường vách này của con người đi. Ba cái tường vách này là chấp chước, là phân biệt, là vọng tưởng. Khi bạn phá được 3 cái tường này thì chính là bạn quán thông tầng không gian, vậy thì lúc ấy bạn sẽ cầu gì cũng được.

Khi tôi ví với bạn là bạn ở trong nhà bạn nhìn thấy cái gian phòng này nó chỉ có thế này thôi. Nhưng bây giờ bắt đầu bạn phá được cái tường này thì bắt đầu bạn nhìn thấy là ở ngoài sân của tôi có những cái gì rồi. Ngoài ra bạn vẫn nhìn thấy trong nhà có cái gì. Tiếp tục bạn lại phá một cái bức tường nốt bên ngoài, phá thông hết cả bạn sẽ nhìn thấy tận cả ngoài đường, tận cả trên bầu trời xanh bao la có cái gì bạn đều nhìn thấy hết.]

Dùng phương pháp gì để quán thông? Dùng tâm chân thành.

[Ấy, bây giờ bắt đầu đến lượt định nghĩa Chân thành nhớ. “Thành” là gì và chân là gì?]

“Chân” là không có vọng, đối ngược lại với vọng. Vọng là giả, chân là thật. Không phải hư vọng, không có chút nào hư vọng cả.

“Thành” là gì? Cuối đời nhà Thanh ông Tăng Quốc Phiên nói rất hay. Trong “Độc thư Bút ký” ông có định nghĩa về chữ Thành này. “Một niệm không sinh” gọi là Thành. Định nghĩa này vô cùng chính xác.

[“Vô niệm” đấy. Một niệm không sinh. Hòa Thượng có ví dụ là nhìn đây Trương Tam là Trương Tam, Lý Tứ là Lý Tứ, nhất định không được sang niệm thứ hai: Là ông Trương Tam này có một vợ ba con, ông Lý Tứ này thì gọi là góa vợ. Thế rồi ông Trương Tam tốt, ông Lý Tứ xấu. Rồi ông này mặc cái áo xấu, ông kia mặc cái áo đẹp. Rồi cứ thế là những cái vọng tưởng nổi nhau trùng trùng điệp điệp. Không được. Bạn phải dừng ngay từ niệm thứ nhất. Trương Tam là Trương Tam, Lý Tứ là Lý Tứ. Đây chính là một niệm không sinh. Hay đây cũng chính là vô niệm.

Đây chính là thiền đấy, bạn thấy không ạ? Thiền, ngày trước tôi nghe một cái câu này tôi cứ nhớ mãi, nhưng mà đối với tôi thì nó là một cái câu để tôi hình dung: Giữa hai ý nghĩ, nó có một cái ranh giới, tiếp hết ý nghĩ này, chuyển sang ý nghĩ khác. Vậy bạn làm như thế nào để bạn kéo dài cái khoảng cách ở giữa hai ý nghĩ ấy ra? Không nghĩ nữa, quay trở về một niệm không sinh.

Vì sao phải vô niệm mới quán thông được tầng không gian ạ, hay gọi là thấy được thật tướng các pháp? Vì vũ trụ nhân sinh là do ý niệm sinh ra, là giả tướng. Vậy phải đoạn hết ý niệm đi, đạt đến vô niệm thì sẽ thấy được cái thật tướng của các pháp là gì.]

“Khoa học gia hiện tại bội phục Phật pháp. Họ gần đây nhất mới phát hiện ra là Thích Ca Mâu Ni Phật ba ngàn năm trước đã nói rõ ràng rồi, vậy mà mãi đến tận hiện tại họ mới chứng minh được những điều Phật đã nói là chân thật.

Phật không cần dùng máy móc khoa học, vậy Phật làm sao có thể biết được ạ? Phật là từ ngay trong thiền định xem thấy được chân tướng sự thật, đây không phải là giả.

Trên kinh Đại thừa thường nói “Bồ Tát Bát Địa trở lên” đều là thấy được rõ ràng, tường tận chân tướng của vũ trụ nhân sanh. Công phu của Phật pháp chính là thiền định.

Phật đem thiền định phân làm 52 cấp, từ cạn đến sâu, bắt đầu từ sơ tín vị Bồ Tát đến thành Phật viên mãn. Phật nói người chứng được Bát địa Bồ Tát (tức là phẩm vị thứ 48) trở lên ạ, đều có thể thấy được. Cái năng lực này mỗi chúng ta đều có nhưng chúng ta cái năng lực này bị mất đi. Tại vì sao

mà mất đi rồi? Vì Ý niệm của bạn quá nhiều, quá nhiều, ý niệm của bạn quá tạp, một ngày từ sớm đến tối rất là nhiều vọng tưởng, rất nhiều tạp niệm nên làm cho cái năng lực này của bạn mất đi.

Vậy chỉ cần bạn đem vọng tưởng, phân biệt, chấp trước buông xả thì cái năng lực này liền hồi quy, vì tự tánh vốn định mà. Cho nên Đại sư Huệ Năng sau khi chứng đắc đã nói “Nào ngờ tự tánh, vốn không dao động”, nói rõ chân tâm là không động.

Ý thứ...

5. Làm thế nào để có được tâm chân thành?

Bạn phải buông bỏ được vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Buông bỏ được chấp trước bạn được tâm thanh tịnh; Tiếp tục nâng cấp lên bạn buông bỏ phân biệt bạn được tâm bình đẳng, nâng cấp nữa bạn buông bỏ vọng tưởng, bạn được tâm giác bạn thành Phật rồi ạ.

Chúng ta hãy nói từ cái thấp nhất là buông bỏ được chấp trước, chúng ta được cái tâm thanh tịnh.

Bình thường cái đầu này của chúng ta là cứ liên tục vận động. Ý nghĩ có bao giờ bạn dừng được không? Không bao giờ bạn dừng được. Cứ ý nghĩ này nối tiếp ý nghĩ khác, mà nó dày đặc muôn trùng như thế.

Cho nên các vị Bồ Tát, các vị đã chỉ ra cho chúng ta, là những cái ý niệm của chúng ta sinh ra như thế nào: Một đàn chỉ, đàn chỉ có nghĩa là cái khảy móng tay, thì có sáu mươi cái sát na, một cái sát na thì có chín trăm cái sinh diệt.

Vậy thì một giây bạn khảy được bao nhiêu lần cái khảy móng tay? Hòa Thượng bảo khảy nhanh bạn khảy được năm cái, khảy chậm bạn khảy được bốn cái. Vậy bạn lấy năm cái này bạn nhân với sáu mươi, tính theo sát na mà, thì bạn sẽ thấy một giây nó có bao nhiêu cái những cái vọng tưởng của mình. Chứ không phải những cái ý nghĩ thô thiển, bạn bảo: Ờ tôi đang rất muốn được ăn, rồi tôi được ngủ. Bạn bảo đây là một ý nghĩ, không phải, mà đây nó chỉ là thô thôi về phần vi tế, những cái ý niệm khởi đến, nó nhiều đến như thế nào, thế cho nên bạn mới là phàm phu.

Bây giờ bạn muốn cầu được ước thấy, bạn không muốn khổ nữa. Vậy thì cái phương pháp, bạn phải làm sao đây để cho gọi một niệm không sinh, thì bạn sẽ được tâm thanh tịnh, đắc quả vị nhị thừa đã, A La Hán, Bích Chi Phật.

Phật thì dùng thiền định a, nhưng thời của ta ngày nay là thời mạt pháp nên căn cơ chúng sinh hạ liệt, ngay từ thời nhà Minh tức là vào khoảng thế kỷ 15, Ngài Viên Liễu Phàm muốn cải mệnh, cầu phước đến họa đi, cũng phải trước là dùng từ sự, tức là đoạn ác tu thiện, sau mới kết hợp dùng phương pháp tụng chú Chuẩn Đề để được tâm thanh tịnh. Vậy ta là hàng phàm phu nghiệp chướng sâu dày, sao dám vượt các ngài đây? Cho nên ở đây tôi xin chia sẻ theo hướng bắt đầu từ sự, làm mãi thành quen, bạn sẽ được tâm định, là một niệm không sinh.

Vậy bây giờ muốn buông bỏ chấp trước, chính là bạn phải đoạn được phiền não chướng, chính là tham sân si mạn, thì bạn sẽ được tâm thanh tịnh rồi. Ví như một mặt hồ tĩnh lặng, không một gợn sóng, trong như pha lê thế này, bạn có thể nhìn thấy luôn tận dưới đáy của cái hồ này, từng viên sỏi, từng cái rong rêu, từng con cá nhỏ li ti thế này, nó bơi lội bạn cũng có thể nhìn thấy.

Cũng vậy tâm thanh tịnh thì bạn quán thông được tầng không gian, bạn sẽ nhìn thấy được vũ trụ đúng như nó hiện có.

Còn không bỏ được tham, sân, si, mạn thì cái này ví như là một mặt hồ bắn thủ đầy rác, nó chướng ngại cái tâm thanh tịnh của bạn, và nổi sóng. Bạn còn có thể nhìn thấy gì ở dưới đáy hồ được nữa, lại còn luôn luôn nổi sóng. Khi mặt hồ đã nổi sóng thì khi bạn nhìn xuống soi bóng mình, thì bắt đầu thấy nó méo mó, cái mặt của bạn nó cũng méo mó, rồi nó đu đưa hết, cuối cùng bạn sẽ nhìn thấy các thứ không còn đúng như nó hiện có nữa.

Cho nên mới nói rằng chữ “Thành” ở đây là một niệm không sinh, là tâm thanh tịnh.

Muốn một niệm không sinh, tức là bạn phải buông được cái bản ngã.

Muốn buông bỏ được bản ngã, thì bạn phải buông được tham. Bởi vì cứ có cái bản ngã là tham hết mọi thứ cho mình.

Muốn buông được tham, thì biện pháp hữu dụng nhất Phật dạy là bố thí cúng dường. Bố thí cúng dường mãi thì nó thành quen, thì cuối cùng bạn sẽ buông được tham. Khi buông được tham thì sân rơi xuống. Khi tham, sân rơi xuống thì si không còn. Lúc này trí tuệ của bạn sẽ hiển lộ.

Tham, bạn buông một phần thì trí tuệ của bạn hiển lộ một phần, bạn buông được một trăm phần thì trí tuệ của bạn hiển lộ được một trăm phần. Bạn buông được một nghìn phần (bạn đừng nghĩ là tôi chỉ nói một trăm phần là hết, bởi vì từ các cái cấp độ ở đây nó rất là nhiều) thì nó cứ dần dần trí tuệ của bạn nó sẽ hiển lộ ra.

Khi nào mà bạn đạt được cái tâm chân thành đấy, một niệm không sinh, thì bạn có thể thấy vũ trụ đúng như nó hiện có. Lúc ấy là tự tánh của bạn khai mở rồi.

Tự tánh của bạn có thể ví như một cái kho, cái kho này của bạn bị đóng kín cửa từ lâu rồi, không thể nào mở được. Nhưng trong kho đấy các thứ đồ quý của bạn rất là nhiều. Nhưng bạn không mở được cái kho đấy. Bạn cứ chạy loanh quanh ở bên ngoài, bạn đi kiếm ăn vất vả, nhưng mà bạn không nghĩ đến là: “Ừ thôi bây giờ cái kho này nó nhiều tiền, nhiều của lắm. Vậy ta làm thế nào ta phá được cái khóa cửa kho này, thì coi như tiền của của ta sẽ vô lượng, vô biên. Ta không phải vất vả để đi kiếm nó nữa”.

Thế nhưng bạn cứ chạy đi bên ngoài loanh quanh để tu phước, bạn được một tí, ừ có được quả báo không? Có được! Nhưng mà nó nhỏ xíu.

Nhưng trong khi đấy để nghĩ đến việc làm sao đấy để phá được cái khóa cửa kho này thì bạn lại không chịu. Đánh được một cái chìa khóa, để mở được cái kho tự tánh này, để có đầy đủ vô lượng trí tuệ, vô lượng tài bảo, vô lượng thân thông, vô lượng thọ, cái gì cũng vô lượng hết. Cái chìa khóa này gọi là “Một niệm không sinh”. Phương pháp đánh, bắt đầu từ bố thí.

Bố thí về hình tướng thì đều là tu phước nhưng một bên là tu phước để hưởng phước nhân thiên, còn một bên là phương tiện để đi đến tâm thanh tịnh.

Chương Gia Đại sư lần đầu tiên gặp Hòa Thượng cũng dạy Hòa Thượng “Nhìn thấu, buông xuống”. Buông xuống ở đây chính là bố thí; Mà

Phật cũng dạy mình thế ạ, cái phương pháp đầu tiên trong lục độ cũng là bố thí. Nhưng mà bố thí cúng dường ai trước hả bạn? Lại nói lại nhé, cha mẹ trước. Bố thí cúng dường đây gồm có cả nội tài, và ngoại tài, đây chính là hy sinh phụng hiến. Nội tài thì chính là sức lực, và trí tuệ của mình.

Cho nên Đệ Tử Quy là lớp một đầu tiên để dạy cho bạn chữ Hiếu. Tốt nghiệp lớp một, sau đấy bắt đầu bạn sẽ lên lớp 2, rồi lớp 3...Bạn sẽ học đến Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, Thập Thiện Nghiệp Đạo Kinh thì chắc chắn là tâm thanh tịnh của bạn được khai mở rồi. Tôi không nói là bạn đã đạt được tâm thanh tịnh tất cả, vì nếu bạn đạt được tâm thanh tịnh được hết, thì bạn đã chứng đắc luôn quả vị Nhị Thừa.

Các vị A La Hán và Bích Chi Phật thì biết được vạn pháp giai không, nhưng các ngài lại không biết được nguyên nhân từ đâu mà ra vạn pháp lại giai không này. Nhưng đã có thể quán thông tầng không gian, đây là do tâm thanh tịnh mà có.

Các vị Bồ Tát thì biết được nguyên nhân tại sao nó lại biến hiện ra như thế này? Đó là bởi vì do vọng tưởng, phân biệt, và chấp trước. Khi đã biết nguyên nhân rồi, vậy thì phải nâng cấp lên, vậy thì phải diệt trừ cái nguyên nhân ấy đi.

Khi diệt trừ được cái nguyên nhân ấy, tức là bạn đoạn được nốt phân biệt và vọng tưởng thì bạn có tâm bình đẳng, tâm giác, lúc ấy bạn cầu cái gì cũng được, ước cái gì cũng thông. Kể cả thành Phật cũng được luôn.

Cho nên trong kinh Vô Lượng Thọ, một trong hồng danh của A Di Đà Phật là Thanh Tịnh Quang Phật.

Vâng ạ! Để kết luận bài chia sẻ “Chân thành cầu gì được nấy” của ngày hôm nay, xin trích một đoạn trong Liễu Phàm Tứ Huấn mà Hòa Thượng đã giảng để bạn tham khảo:]

“Không có vọng niệm nào, đây gọi là chân thành. Tâm chân thành chính là bản tánh của mình, chính là chân tâm của mình. Đến địa vị này, là hoàn toàn khôi phục tánh đức. Cảnh giới này trong nhà Phật gọi là cảnh giới của đại Bồ Tát, “đây là học vấn chân thực”.

Mạnh Tử nói được rất hay: **“Học vấn chi đạo vô tha, cầu kỳ phóng tâm nhi dĩ hĩ”** Có nghĩa là (Đạo học vấn không có chi lạ, chỉ là tìm kiếm cái phóng tâm của mình mà thôi). **“Phóng tâm”** là cái gì ạ? Là vọng tưởng, tạp niệm, phân biệt, chấp trước; Nếu có thể đem những thứ này đoạn hết thì đó mới là học vấn chân chánh, là hoàn toàn có thể khôi phục được đến tự tánh, khôi phục được đến bốn tâm.

Có câu nói: **“Tự tánh bốn lai cụ túc vô lượng trí huệ, vô lượng đức năng, vô lượng tướng hảo”** (Có nghĩa là: Tự tánh vốn đầy đủ vô lượng trí huệ, vô lượng đức năng, vô lượng tướng hảo), đây là nguyên lý chân thật hữu cầu tất ứng, hữu cầu tất đắc.

Chúng ta nhất định phải có tín tâm. Chân chính chịu y theo cái lý luận, cái phương pháp này mà tu hành, có lý nào cầu không được chứ! Thế gian, xuất thế gian pháp không một thứ gì cầu mà không được”.

[Vâng ạ, thời gian của chúng ta đã hết, bài chia sẻ của chúng ta xin tạm dừng ở đây. Ngày mai thì chắc chắn là chúng ta sẽ học sang tới mục 4: Cha mẹ có những sở thích nào cần dốc lòng đáp ứng.

Chúc bạn:

Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người.

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn!]
